

Sent un grat ensopiment, certa descompressió, cansament del bo, quan m'assec ara a escriure aquestes línies després de la ruta d'avui. Ja havia trepitjat **anteriorment** la sendera que enllaça l'ermitori de **Les Santes amb el cim del Bartolo**, però mai no havia fet aquest trajecte **per la pista** que, voltant tota la muntanya, ens regala unes panoràmiques magnífiques de la mar de Benicàssim i d'Orpesa, de les Agulles i del Prat de Cabanes. Mai no havia vist les Agulles *per darrere*. No era un dia massa clar, però també hi hem pogut albirar les **Columbretes** i, durant la pujada, enllà lluny, la negra ferida que als nostres ulls obria una altra pista, aquesta molt menys útil, la del futur i incert **aeroport**. A estones m'han entrat ganes de plorar, no per aquella ferida, sinó per la bellesa de la vida que hem tingut la sort de contemplar i que, per si sola, encara s'obri pas i prospera. I cada dia estic més convençut que és només aquest cansament i aquest plor, i no aquell altre, el que realment val la pena.